

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **T. C. R. a.s.**, proti žalovanému **Českému telekomunikačnímu úřadu**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Českého telekomunikačního úřadu ze dne 7. 1. 2005, č.j. 18363/2004-603, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8 Ca 15/2005, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2006, č. j. 8 Ca 15/2005 - 82,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Předseda Českého telekomunikačního úřadu svým rozhodnutím ze dne 7. 1. 2005, č.j. 18363/2004-603 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), podle § 59 odst. 2 spr. ř. (v celém textu míněn zákon č. 71/1967 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů; s účinností od 1. 1. 2006 nahrazen zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem – pozn. soudu) změnil a formulačně upřesnil výrok odvoláním napadeného rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru státní inspekce telekomunikací, ze dne 19. 5. 2004, č.j. 10928/04-620/V.vyř (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Na jeho základě byla žalobci podle § 97 odst. 1 písm. v) zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“; s účinností od 1. 5. 2005 nahrazen zákonem č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích – pozn. soudu) uložena pokuta ve výši 2 000 000 Kč za to, že v rozporu se svou zákonnou povinností podle § 37 odst. 2 zákona neumožnil propojení veřejných telekomunikačních sítí pro službu „Přístup ke službám se zvláštním tarifem 90X“ podle rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru regulace telekomunikačních sítí a služeb, ze dne 27. 1. 2004, č.j. 25828/03-610/VI (dále

těž „rozhodnutí ze dne 27. 1. 2004“). Jím rozhodl žalovaný ve věci uzavření dodatku ke smlouvě o propojení mezi žalobcem a společností Č. T., a. s.; stanovil povinnost propojení sítí obou společností pro shora uvedenou službu, a to za podmínek stanovených cenovým rozhodnutím č. 06/PROP/2003.

Žalovaný posléze změnil výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že žalobce nepropojil svou veřejnou telekomunikační síť s veřejnou telekomunikační sítí společnosti Č. T., a. s. pro službu „Přístup ke službám se zvláštním tarifem 90X“, čímž nesplnil povinnost uloženou rozhodnutím Českého telekomunikačního úřadu ze dne 27. 1. 2004, č.j. 25828/03-610/VI, přičemž jak právní kvalifikaci v podobě správního deliktu podle § 97 odst. 1 písm. v) zákona, tak pokutu ve výši 2 000 000 Kč, ponechal ve výroku svého rozhodnutí beze změny. V odůvodnění svého rozhodnutí dále uvedl, že námitky v podobě překročení pravomoci správního orgánu, porušení pravidel správního řízení vedeného pod sp. zn. 25282/03-610/VI, ve věci uzavření dodatku ke smlouvě o propojení ze dne 19. 12. 1997 mezi žalobcem a společností Č. T., a. s. pro službu „Přístup ke službám se zvláštním tarifem 90X“; a nedostatku kompetence při vydání a následné nesprávné aplikaci cenového rozhodnutí č. 06/PROP/2003, pro povinnost propojení veřejných telekomunikačních sítí plynoucí z rozhodnutí ze dne 27. 1. 2004, jsou nepřipadné, neboť se vztahují na jiné řízení, než to, jehož předmětem je uložení pokuty za správní delikt. Žalovaný rovněž vyjádřil názor, že služby se zvláštním tarifem mohou být poskytovány samotným provozovatelem terminující telekomunikační sítě, který nemusí být ve smluvním vztahu s poskytovatelem těchto služeb. Tím se vypořádal s námitkou žalobce, že povinnost propojení za podmínek stanovených v rozhodnutí ze dne 27. 1. 2004, včetně aplikace cenového rozhodnutí č. 06/PROP/2003, které podle něj dopadá jen na případy, kdy propojovaný provozovatel veřejné telekomunikační sítě je ve smluvním vztahu s poskytovatelem služeb se zvláštním tarifem, by žalobce měl jen za předpokladu, že by společnost Č. T., a. s., jako provozovatel prokázala a doložila smluvní vztah se třetím subjektem, který by byl v postavení poskytovatele služeb se zvláštním tarifem. Žalovaný shrnul, že žalobce nevyhověl rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 27. 1. 2004, čímž porušil svou zákonnou povinnost podle § 37 odst. 2 zákona, ačkoli mu nic nebránilo v jejím splnění a propojení byl povinen umožnit. Dodal, že jednáním žalobce byly naplněny znaky správního deliktu neumožnění propojení, které jsou v podobě objektivní odpovědnosti za výsledek uvedeny v § 97 odst. 1 písm. v) zákona, přičemž toto ustanovení v sobě nemusí zahrnovat výslovný odkaz na povinnost propojení stanovenou § 37 odst. 2 zákona. Žalovaný se ztotožnil se skutkovými a právními závěry prvostupňového orgánu a nepřisvědčil žádné z odvolacích námitek.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 11. 12. 2006, č. j. 8 Ca 15/2005 - 82, zamítl žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného. Soud se nezabýval žalobními námitkami v podobě vytýkaného nedostatku působnosti a pravomoci žalovaného při rozhodování o dodatku ke smlouvě o propojení, završeném rozhodnutím ze dne 27. 1. 2004; stejně jako tvrzenými vadami řízení o dodatku ke smlouvě o propojení stran pro nevypořádání se s argumenty žalobce. Nezabýval se ani žalobními námitkami týkajícími se nesprávné aplikace cenového rozhodnutí č. 06/PROP/2003 v rozhodnutí ze dne 27. 1. 2004 a vlastní nezákonností cenového rozhodnutí č. 06/PROP/2003. Soud uvedl, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. se zabývá jen těmi skutečnostmi, které směřují proti rozhodnutí, o jehož zrušení žalobce v petitu usiluje. Výhradami žalobce proti jiným rozhodnutím se nezabývá. K tomu podotkl, že v případě žalobce se nejedná o námitky vztahující se k napadenému rozhodnutí, jehož zrušení se domáhá. Současně ani nebyly splněny podmínky § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s. pro přezkoumání jiných úkonů v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného, neboť rozhodnutí, vůči nimž směřují, jsou buď samostatně napadnutelná žalobou ve správním soudnictví nebo nemají výlučně podkladový charakter.

Jako nedůvodnou soud označil žalobní námitku, podle níž žalovaný v řízení o napadeném rozhodnutí nepřihlédl ke skutečnosti, že se žalobce snažil dostat svým povinností a vyvíjel snahu o realizaci povinnosti propojení telekomunikačních sítí. V té mu však bránily nedostatky společnosti Č. T., a. s. v podobě nedoložení smluvního vztahu společnosti Č. T., a. s., jako provozovatele veřejné telekomunikační sítě, s poskytovatelem služeb se zvláštním tarifem. Jen v případě existence smluvního vztahu lze podle žalobce aplikovat cenové rozhodnutí č. 06/PROP/2003 a ve svém důsledku i uskutečnit rozhodnutí ze dne 27. 1. 2004. Pokud provozovatel veřejné telekomunikační sítě nebyl ve smluvním vztahu s provozovatelem služeb se zvláštním tarifem, nepřipadala v úvahu realizace propojení veřejných telekomunikačních sítí podle rozhodnutí ze dne 27. 1. 2004, které v sobě obsahovalo podmínku splnění cenového rozhodnutí č. 06/PPROP/2003, jež vychází z existence výše uvedeného smluvního vztahu. Soud k této námitce doplnil, že žalovaný se s touto argumentací ve svém rozhodnutí náležitě vypořádal. Podle něj námitky vznášené žalobcem proti požadavku společností Č. T., a. s. na umožnění propojení veřejných telekomunikačních sítí představovaly jen polemiku s rozhodnutím ze dne 27. 1. 2004. Případný nesouhlas měl žalobce uplatnit cestou opravných prostředků vůči tomuto rozhodnutí, nikoli nesplněním povinnosti propojení telekomunikačních sítí pro službu „Přístup ke službám se zvláštním tarifem 90X“. Žalobci nic nebránilo v realizaci propojení za situace, kdy odlišný právní názor žalobce nemohl být důvodem pro neplnění povinností za existence dalších platných a účinných aktů žalovaného.

Soud dále konstatoval, že skutková podstata správního deliktu vyjádřená v § 97 odst. 1 písm. v) zákona v sobě nemusí výslovně obsahovat odkaz a zmínku o § 37 odst. 2 zákona, postačí však, obsahuje-li skutková podstata přímo popis deliktního jednání. Tím vyvrátil žalobní námitku v podobě nesankcionovatelnosti porušení § 37 odst. 2 zákona, pokud toto ustanovení není přímo uvedeno ve znění § 97 odst. 1 písm. v) zákona a současně vyvrátil i námitku v podobě rozhodnutí žalovaného bez právního podkladu. Oproti tomu však přisvědčil žalobci, že část odůvodnění ohledně stanovení výše uložené pokuty je, v rozsahu použitého kritéria v podobě délky výkonu podnikatelské činnosti, nepřezkoumatelná. Vyjádřil, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, k jakému hledisku podle § 100 odst. 3 zákona se toto kritérium vztahuje. Protože to však nemělo vliv na výši uložené pokuty, která zůstala neměnná, dospěl soud k závěru, že tato vada nezpůsobuje celkovou nesrozumitelnost ani nezákonnost napadeného rozhodnutí. Výši uložené pokuty neshledal nepřiměřenou a shrnul, že nebyl dán důvod ke snížení či upuštění od uložené pokuty. S ohledem na tyto závěry proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) shora uvedený rozsudek pro vady řízení před soudem. V ní uvedl, že posouzení zákonnosti sankčního rozhodnutí žalovaného je závislé na posouzení zákonnosti rozhodnutí ze dne 27. 1. 2004. Vzhledem k tomu, že rovněž toto rozhodnutí ze dne 27. 1. 2004 napadl stěžovatel žalobou, o níž v době rozhodnutí soudu ve věci přezkoumání sankčního rozhodnutí žalovaného nebylo rozhodnuto, což stěžovatel soudu sdělil, měl soud využít postup podle § 48 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a vyčkat na rozhodnutí soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 27. 1. 2004. Rozhodnutí ze dne 27. 1. 2004 má podle stěžovatele zásadní význam pro posouzení zákonnosti sankčního rozhodnutí. Rozhodnutím ze dne 27. 1. 2004 byla stěžovateli uložena povinnost propojení veřejných telekomunikačních sítí a za její nesplnění byl rozhodnutím žalovaného sankcionován. Uzavřel, že rozhodnutí o žalobě proti sankčnímu rozhodnutí žalovaného závisí na otázce, kterou soud v předmětném řízení nebyl oprávněn řešit. S ohledem na tyto skutečnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu

v Praze ze dne 11. 12. 2006, č. j. 8 Ca 15/2005 - 82, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel uplatnil důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnosti podat z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo v nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatel spatřuje tuto jinou vadu řízení ve skutečnosti, že předseda senátu soudu prvního stupně v rozporu s § 48 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nepřerušil žalobní řízení, ač rozhodnutí záviselo na vyřešení otázky, kterou nebyl v tomto řízení soud prvního stupně oprávněn řešit. Rozhodnutí o žalobě proti sankčnímu rozhodnutí žalovaného podle stěžovatele záviselo na posouzení zákonnosti rozhodnutí ze dne 27. 1. 2004, v důsledku jehož porušení byl posléze sankcionován.

Nejvyšší správní soud se s touto stížnostní námitkou neztotožňuje. Podle § 48 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je předseda senátu povinen usnesením řízení přerušit, vyvstane-li v řízení potřeba vyřešit otázku, na níž jeho rozhodnutí závisí, a kterou v něm není soud oprávněn řešit. Soud prvního stupně správně a příhodně uvedl, že žalobní námitky, napadající jiné akty žalovaného správního orgánu, které nemají výlučně podkladový charakter nebo které jsou samostatně napadnutelné žalobou, jsou nepřipadné a ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. *a contrario*, se jimi soud nezabývá. Nejvyšší správní soud zastává právní názor, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného nenastala žádná okolnost odůvodňující obligatorní přerušování řízení podle § 48 odst. 1 s. ř. s. Jelikož rozhodnutí ze dne 27. 1. 2004 bylo pravomocné, neboť podle § 40 odst. 2 zákona odvolání proti rozhodnutím, jimiž se rozhoduje o propojení sítí, nemá *ex lege* odkladný účinek, a v době rozhodnutí žalovaného bylo i potvrzené jeho rozhodnutím ze dne 16. 4. 2004, č.j. 9942/2004-603, nelze shledat, že by představovalo důvod k nutnému přerušování řízení podle § 48 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Soud prvního stupně se nemohl dopustit jiné vady řízení tím, že řízení nepřerušil, když důvody podle § 48 odst. 1 s. ř. s. neshledal. O jinou vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, tak jak ji zná důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., by se jednalo za situace, pokud by nastala skutečnost, se kterou s. ř. s. spojuje a současně nastoluje povinnost soudu řízení přerušit.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že o jinou vadu řízení by se tím spíše nejednalo ani v případě nepřerušování řízení podle § 48 odst. 2 s. ř. s. V takovém případě je dána předsedovi senátu možnost volby, zda při nastoupení soudním řádem správním předvídaných skutečností podle § 48 odst. 2 s. ř. s. řízení přerušit, či nikoli. Pokud soud prvního stupně řízení nepřerušil, za situace, kdy jej povinen přerušit podle § 48 odst. 1 s. ř. s. nebyl, Nejvyšší správní soud vychází z domněnky, že soud ani neshledal důvody pro možné přerušování řízení podle § 48 odst. 2 s. ř. s.; ostatně ani Nejvyšší správní soud je neshledává.

Nejvyšší správní soud v tomto uzavírá, že jednak v žalobním řízení nebyly splněny podmínky § 48 odst. 1 s. ř. s. k tomu, aby předseda senátu řízení přerušit musel, přičemž předseda senátu soudu prvního stupně neshledal důvody k tomu, aby po vlastní úvaze

využil možnosti dané mu procesním předpisem a řízení přerušil. Podle Nejvyššího správního soudu tedy nepřerušeni řízení v tomto konkrétním případě nepředstavuje jinou vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Tento závěr Nejvyššího správního soudu nemohla změnit ani skutečnost, že stěžovatel vyvolal žalobní řízení, v němž pro nezákonnost napadl rozhodnutí ze dne 27. 1. 2004, za jehož porušení byl rozhodnutím žalovaného posléze sankcionován. V oblasti veřejné správy a jejích procesních aktivit se totiž uplatňuje tzv. zásada presumpce platnosti a správnosti správních aktů. Správní akt je souhrnným označením pro výsledky vrchnostenského, jednostranného a veřejněmocenského působení orgánů veřejné správy ve funkcionálním pojetí, tedy jako činnosti podzákonného, nařizovacího a výkonného charakteru. Na vydané správní akty se, díky této zásadě, hledí jako na akty existující, platné, správné a právně závazné. Díky těmto vlastnostem jsou schopny působit do rozličných oblastí a především dávat vznik, změnu nebo zánik práv a povinností, která tvoří obsah právních vztahů. Adresáti těchto aktů jsou povinni se jimi řídit a jejich ustanovení respektovat. Výše uvedená zásada slouží k tomu, aby vydané správní akty, zejména v podobě správních rozhodnutí, byly respektovány, a to až do doby, než budou případně pravomocně zrušeny nebo nahrazeny akty jinými. Zásada presumpce správnosti a platnosti tedy ve svém důsledku umožňuje bezproblémový a bezporuchový výkon veřejné správy. Opačný přístup by podle Nejvyššího správního soudu vedl k právní nejistotě, nerespektování práva a popření smyslu správy veřejných záležitostí veřejnou správou.

Nejvyšší správní soud shrnuje, že v době rozhodování soudu prvního stupně o zákonnosti rozhodnutí žalovaného bylo důvodem pro uložení pokuty za správní delikt nerespektování pravomocného rozhodnutí ze dne 27. 1. 2004. Toto rozhodnutí ze dne 27. 1. 2004, v souladu se zásadou presumpce platnosti a správnosti správních aktů, vyvolávalo příslušné právní následky v podobě jeho právní závaznosti *inter partes* a jeho adresáti byli povinni se jím řídit a respektovat. Případné podání žaloby ve věcech správního soudnictví na zásadu presumpce správnosti a platnosti správních aktů nemá vliv. S ohledem na tyto skutečnosti Nejvyšší správní soud považuje kasační stížnost za nedůvodnou a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. července 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

